Csemetéim!
Hallgassátok, mit az életről mesélek:
Olyan jó, hogy újra békében élek!
Magról keltem ki e zöld erdőben
tölgyek, bükkök, égerek sűrűjében.
Gyökereink összefonódtak a mélyben,
ott voltunk egymásnak minden vészben,
Ágaink gyakran összeértek, és mi örültünk minden
érintésnek. Nem sejtettük mit
hoz a jövő, s egyszer csak látjuk,
hogy eltünt az erdő.
Csemetéim a ti sorsotok már más
újra értő erdész jarja erdeinket
ki nagy gondal óu.
gyermekeinket
Megváltozott
útra kél
ám nem
hanem
ja
világ,
az ember,
fejszével jön
szeretettel.
Gépek morajlottak a magas
fák köz ött és megannyi baráznak
törzse kettétörött. Hajnali égbolton
tölcsapott a vörös láng és
fa apánk sikoltva
porrá vált. ut halad
most az erdő e régz én,
Gyárak
húzódnak
a pusztítás
helyén.